

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

การศึกษาไทยในอดีตอาจกล่าวได้ว่ามีการจัดให้บริการการศึกษาและพัฒนาให้กับบุคคลปกติที่เป็นบุคคลส่วนใหญ่ของประเทศเป็นสำคัญ โดยมีได้คำนึงถึงความต้องการของกลุ่มคนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งมีความแตกต่างจากบุคคลกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ขาดโอกาสเข้ารับการศึกษาเล่าเรียนและ ถูกละเลยสิทธิขั้นพื้นฐาน ในฐานะพลเมืองของประเทศที่สมควรได้รับการพัฒนาส่งเสริมด้านการศึกษาเช่นเดียวกับพลเมืองคนอื่น ๆ

คนที่มีความต้องการพิเศษแม้ว่าจะแตกต่างจากคนปกติแต่ก็มีศักยภาพในการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคมเช่นเดียวกับคนปกติ ผลจากการวิจัยจำนวนมากชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ถ้าคนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการศึกษาและพัฒนาตามศักยภาพที่เหมาะสมตั้งแต่ยังเด็กอาจสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นปกติหรือสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างอิสระและเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมได้ หากคนที่มีความต้องการพิเศษไม่ได้รับการศึกษาหรือการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เหมาะสม เขาเหล่านั้นอาจกลายเป็นภาระและปัญหาของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ นับว่าเป็นการสูญเสียทรัพยากรที่มีคุณค่ายิ่งของประเทศ ดังนั้นการศึกษาควรเป็นกิจกรรมหนึ่งสำหรับผู้ที่มีความต้องการพิเศษควรจะได้รับอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกันตามที่พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ระบุไว้ในมาตรา 15 (2) ว่า “การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาคบงคบังคับหรือการศึกษาสายอาชีพหรืออุดมศึกษา ตามแผนการพัฒนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ซึ่งให้ได้รับการจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะหรือจัดรวมในสถานศึกษาธรรมดาได้ โดยให้ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการให้การสนับสนุนตามความเหมาะสม” และมาตรา 15 (4) ระบุว่า “การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมและ สิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ” (สำนักงานกฎหมายอัด โนมัตติ, 2543 : 3 -4)

ต่อมารัฐบาลพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ เมื่อปี พ.ศ. 2539 กำหนดนโยบายการศึกษาเกี่ยวกับคนพิการ สรุปได้ว่ารัฐจะสนับสนุนและส่งเสริมการจัดตั้งโรงเรียนพิเศษควบคู่กับการจัดการเรียนร่วมพร้อมกับการผลิตและพัฒนาสื่อการเรียนสำหรับนักเรียนเรียนร่วม พัฒนาบุคลากรหน่วยงานเพื่อรองรับและตอบสนองความต้องการ ตามสิทธิของคนพิการที่เขาควรจะได้รับ

โดยเฉพาะด้านการศึกษา (ผดุง อารยะวิญญู , 2541 : 38 – 39) ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 (2542 : 6 – 7, 9 – 10) หมวด 1 มาตรา 6 ที่ระบุว่า “ การจัด การศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมี ความสุข ” และหมวด 2 มาตรา 10 ที่กล่าวว่า “ การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่อง ทางร่างกายหรือทุพพลภาพให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และ การ จัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึง ความสามารถของบุคคล ”

ส่วนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 (2545 : 19 – 35) ตาม หมวด 3 มาตรา 30 และมาตรา 43 กำหนดไว้สรุปได้ว่า บุคคล ย่อมเสมอกัน และได้รับความ คู่คุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพร่างกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อ ทางศาสนาทุกคนมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้อง จัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย นโยบายเกี่ยวกับการศึกษาของรัฐบาลปัจจุบัน ควรมีแนวปฏิบัติที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตามที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยปี 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติปี 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ต้องปฏิบัติมีข้อกำหนดที่ สอดคล้องและเป็นไปในทางเดียวกัน

การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการหรือบุคคลที่มีความต้องการพิเศษเป็นการจัดการศึกษา ให้แก่ผู้ที่มีความบกพร่องด้านต่างๆ ได้แก่ ผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ทาง การได้ยิน ทางสายตา ทางสติปัญญา ทางพฤติกรรม ทาง การเรียนรู้และเด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล ปัจจุบันรัฐได้จัดการศึกษาสำหรับนักเรียนเรียนร่วมในลักษณะโรงเรียนพิเศษเรียนร่วม ตลอดจน การศึกษานอกระบบ โรงเรียนมีหลักสูตรสายสามัญเรียนร่วม ซึ่งศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนทุก จังหวัดเปิดสอนและหลักสูตรสายอาชีพ โดยกรมการศึกษานอกโรงเรียนสนับสนุน มูลนิธิและ หน่วยงานเอกชนเข้ามาร่วมหรือส่งอาสาสมัคร ไปสอนที่บ้านสำหรับผู้พิการที่ไม่สามารถเดินทางไป โรงเรียน จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับคนพิการทางร่างกาย ด้านต่าง ๆ และการจัดการเรียนร่วมที่น่าสนใจและนำมาเสนอไว้ดังต่อไปนี้

นิลบล ทูรานภาพ (2540 : 16) กล่าวว่าปัจจุบันเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้มีโอกาส ทางการศึกษาเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติมีนโยบาย สนับสนุนและขยายการศึกษาพิเศษให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ทั่วประเทศ โดยมุ่งให้เป็นไปตาม

พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ที่ให้โอกาสแก่นักเรียนเรียนร่วมมีสิทธิเข้ารับการศึกษาทุกระดับตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

คารณี อุทัยรัตนกิจ (2538 : 1 - 15) กล่าวว่าการศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และพัฒนาประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเทคโนโลยีเป็นปัจจัยผลักดันสำคัญที่ทำให้นำไปสู่การถือกำเนิดและการแพร่ซึ่มของรูปแบบสากลทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการนั้น ต้องเป็นการศึกษาที่มุ่งพัฒนาตัวบุคคลในฐานะที่เป็นเอกลักษณ์บุคคลเป็นสำคัญ คนพิการแต่ละคนแต่ละประเภทมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ อย่างเด่นชัด และมีความต้องการบริการการศึกษาที่แตกต่างกันเป็นอย่างมากโดยเป้าหมายสูงสุดของการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ก็คือการส่งเสริมให้คนพิการแต่ละคนสามารถพัฒนาไปได้เต็มที่ตามศักยภาพของตน มีคุณธรรม จริยธรรม ภาคภูมิใจในตนเอง และสามารถดำรงชีวิตในสังคมร่วมกับคนปกติได้อย่างมีความสุข

กองการศึกษาเพื่อคนพิการ (2542 : 23 - 24) กล่าวถึง ความสำคัญของการจัดการเรียนร่วม ดังนี้ คือ

1. นักเรียนเรียนร่วมมีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนใกล้บ้าน หรือไม่ต้องเดินทางไปโรงเรียนพิเศษที่อยู่ห่างไกลมากจนเป็นภาระของผู้ปกครองที่จะต้องรับส่ง ทั้งเป็นการประหยัดพลังงานและเวลาของเด็กที่จะต้องใช้ในการเดินทาง โดยนำเวลานั้นๆ มาใช้ฝึกหัดหรือฟื้นฟูสมรรถภาพ เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถที่จะดำรงชีวิตในสิ่งปกติให้ดีที่สุดได้
2. เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของผู้ปกครอง ไม่ต้องเสียเงินส่งบุตรพิการไปอยู่โรงเรียนประจำ
3. นักเรียนเรียนร่วมได้มีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดา มารดา และญาติพี่น้องตามปกติ มีโอกาสประพฤติปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสมาชิกของครอบครัว โดยไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ
4. นักเรียนเรียนร่วมจะมีโอกาสเรียนรู้และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ ซึ่งนับว่าเป็นประสบการณ์ตรง เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล
5. เป็นการลดภาระของรัฐบาลเพราะการจัดตั้งโรงเรียนพิเศษเฉพาะต้องใช้งบประมาณมาก
6. สังคมเข้าใจและยอมรับนักเรียนเรียนร่วมว่า มีความสามารถเช่นเดียวกับเด็กปกติและช่วยให้นักเรียนเรียนร่วมอยู่ร่วมในสังคมอย่างเป็นประโยชน์ได้

ส่วนงานวิจัยของจิราพร เอี่ยมดิลก (2543 : 145) มีข้อเสนอแนะไว้ว่าสถานการศึกษาต่าง ๆ ควรรับนักเรียนพิการเรียนร่วมโดยตรงเช่นเดียวกับนักเรียนปกติและจัดการเรียนการสอน

โดยครูผู้สอนโรงเรียนนั้น ๆ ส่วนโรงเรียนการศึกษาเพื่อคนพิการควรจะเป็นศูนย์ประจำจังหวัดเตรียมความพร้อมให้เด็กก่อนออกไปเรียนร่วม ให้คำปรึกษาตลอดจนสนับสนุนสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ และในการจัดการศึกษาแก่คนพิการนั้นควรเน้นในเรื่องวิชาชีพให้มาก เพื่อสนองความต้องการทางการศึกษาทั้งของผู้พิการและผู้ปกครอง เพื่อให้คนพิการเหล่านั้น สามารถนำความรู้ความสามารถไปประกอบอาชีพเพื่อช่วยเหลือตัวเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับเบญจา ชลธารันนท์ (2546 : 24) นำโครงสร้าง SEAT มาใช้กับโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมทั่วประเทศ จำนวน 390 โรงเรียนในปี 2547 ซึ่งนักเรียนเรียนร่วมทุกประเภทจะได้รับโอกาสทางการศึกษามากขึ้น นอกจากนี้ยังนำประโยชน์ของการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลมาใช้ในกรณีวัดผลประเมินผล และขอรับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อและบริการอื่นใดทางการศึกษาได้มากขึ้นและสอดคล้องกับปรัชญาการเรียนร่วมของกรมสามัญศึกษา (2537 : 1) กล่าวคือมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของสังคมมีความเป็นอยู่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน คนทุกคนต้องการเพื่อน เมื่อเล็กต้องการเพื่อนเล่น เมื่อถึงวัยเรียนต้องการเพื่อนเรียน เพื่อนเล่น เพื่อนร่วมกิจกรรม เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต้องการเพื่อนคู่คิด นอกจากนี้แต่ละคนมีความสามารถพื้นฐานไม่เหมือนกัน มนุษย์จึงต้องพึ่งพาอาศัยกันอยู่ตลอดเวลา คนพิการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเขาควรได้รับการปฏิบัติอย่างคนธรรมดาทั่วไป คือ ความเห็นใจ ความเข้าใจ ความช่วยเหลือและการพัฒนาโดยเท่าเทียมคนปกติ ดังนั้นการเตรียมคนพิการตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อให้พร้อมที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เมื่อเขาเติบโตขึ้น

สรุปได้ว่าการศึกษาของคนที่มีความต้องการพิเศษหรือการจัดการเรียนร่วมนั้นเป็นการสนองต่อพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ และการสร้างความเข้มแข็งแก่ทรัพยากรมนุษย์ทั้งผู้พิการและคนปกติ เพื่อนำศักยภาพที่ได้มาพัฒนาประเทศชาติตามความเหมาะสมของโอกาสและสถานที่ ในการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมให้ประสบความสำเร็จได้นั้นต้องอาศัยเครือข่ายหลายด้านและจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น แพทย์ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ผู้ปกครอง ครูตลอดจนบุคลากรทุกคนในโรงเรียนให้การสนับสนุนอย่างจริงจังและจำเป็นอย่างยิ่ง ที่รัฐบาลและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องให้การสนับสนุนและส่งเสริมอย่างจริงจังเพื่อให้การจัดการศึกษาแก่คนที่มีความต้องการพิเศษและการจัดการเรียนร่วมบรรลุตามเป้าหมายและนโยบายต่าง ๆ สร้างทัศนคติที่ดีของบุคคลทั่วไปต่อการศึกษาของคนที่มีความต้องการพิเศษและพัฒนาศักยภาพของเขาเพื่อนำมาซึ่งการพัฒนาประเทศชาติในโอกาสต่อไป

โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล มีนักเรียนเรียนร่วมหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ประกอบด้วยโรงเรียนจำนวน 29 โรงเรียน ตั้งอยู่ในจังหวัดปัตตานีจำนวน 14 โรงเรียน จังหวัดยะลาจำนวน 7 โรงเรียน และจังหวัดสตูล จำนวน 8 โรงเรียน

นักเรียนเรียนร่วม ทั้งสิ้นจำนวน 124 คน ประกอบด้วย จังหวัดปัตตานี จำนวน 40 คน
จังหวัดยะลาจำนวน 27 คน และจังหวัดสตูล จำนวน 57 คน

สำหรับสภาพการจัดการเรียนร่วมในจังหวัดปัตตานี ยะลาและสตูล ในปัจจุบันการจัดการเรียนร่วมยังไม่กว้างขวางพอพื้นที่ที่เปิดการเรียนร่วมแล้วจะมีปัญหาหลักๆ ตามที่ผู้วิจัยได้สอบถามและสนทนากับผู้ปกครองนักเรียน ตลอดจนครูผู้สอนบางส่วน (เฉลิมรัฐ กอวิวัฒนาการ, นิमित วันแอมเถาะ, ทวี ศรีสุวรรณและมาหริยม หะยีนิมะ (สัมภาษณ์) 2-3 ธันวาคม 2545) สรุปได้ดังนี้

1. ขาดผู้เชี่ยวชาญในการคัดแยกประเภทของนักเรียนเรียนร่วมในการเข้าเรียนร่วม
 2. ครูผู้สอนที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนปกติขาดความเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนเรียนร่วมแต่ละประเภท
 3. การให้ความรู้หรือการอบรมครูเกี่ยวกับการเรียนร่วมยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นไม่เพียงพอกับความต้องการของครูและโรงเรียนที่เปิดการเรียนร่วม
 4. บุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องการเรียนร่วมของสถานศึกษาแต่ละแห่งมีจำนวนจำกัด
 5. เครื่องมือหรืออุปกรณ์ช่วยเหลือนักเรียนเรียนร่วมของโรงเรียนเรียนร่วมไม่เพียงพอ
- จากข้อสรุปทั้ง 5 ประเด็นที่กล่าวถึงทำให้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาใน จังหวัดปัตตานี ยะลาและสตูล (ทั้งนี้ยกเว้นจังหวัดนราธิวาส เนื่องจากขณะทำการวิจัยไม่ปรากฏข้อมูลนักเรียนเรียนร่วม) ในประเด็นที่ว่าเมื่อมีพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 ออกามีผลบังคับใช้ โรงเรียนต้องมีนักเรียนเข้าสู่ระบบการเรียนร่วมมากขึ้น โรงเรียนจะมีสภาพและปัญหาอะไรบ้าง ซึ่งคาดว่าจะกว้างขวางขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ อนึ่งผลจากการศึกษาวิจัยจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนร่วมให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับผู้เรียนและความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น และเป็นปัจจัยพื้นฐานที่จะส่งผลให้การอยู่ร่วมกันของคนปกติและคนพิการ ในสังคมมีความเป็นปกติสุขสูงขึ้นด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนร่วมใน โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล ของครูผู้สอนและผู้บริหาร
2. เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา

และสตูด ของครูผู้สอนและผู้บริหาร

3. เพื่อรวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูด ของครูผู้สอนและผู้บริหาร

ความสำคัญ และประโยชน์

ในการศึกษาวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูด คาดว่าจะเกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ทำให้ทราบสภาพและระดับปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูดของครูผู้สอนและผู้บริหาร

2. ได้ทราบปัญหาและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูด เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงมาตรฐานการจัดการเรียนร่วมต่อไป

3. ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่โรงเรียนทั่วไป ศูนย์การศึกษาพิเศษและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน การส่งเสริมและสนับสนุนด้านงบประมาณ บุคลากรและสิ่งแวดลอมให้เหมาะกับการเรียนของนักเรียนเรียนร่วมกับนักเรียนปกติให้มีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องสภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูด ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตของเนื้อหา มุ่งศึกษา สภาพและปัญหาการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูด ใน 4 ด้าน ดังต่อไปนี้ คือ

1.1 กิจกรรมการเรียนการสอน

1.1.1 การจัดการเรียนการสอน

1.1.2 การวัดผล ประเมินผล

1.1.3 การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนพิการ

1.1.4 การแนะแนว

1.2 บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม

1.2.1 ผู้บริหาร

1.2.2 ครูผู้สอน

1.3 สิ่งแวดล้อม

1.3.1 อาคารเรียน

1.3.2 สิ่งอำนวยความสะดวก

1.4 งบประมาณ

1.4.1 งบประมาณ เงินอุดหนุนที่ได้รับการจัดสรรเกี่ยวกับการจัดซื้อ จัดจ้าง

1.4.2 งบประมาณ เงินอุดหนุนที่ได้รับการจัดสรรเกี่ยวกับค่าตอบแทน

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

2.1 ผู้บริหารโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล ที่มีการจัดการเรียนร่วมประกอบด้วย โรงเรียนจำนวน 29 โรงเรียน จำนวน 81 คน ดังนี้

2.1.1 โรงเรียนในจังหวัดยะลา จำนวน 18 คน

2.1.2 โรงเรียนในจังหวัดปัตตานี จำนวน 37 คน

2.1.3 โรงเรียนในจังหวัดสตูล จำนวน 26 คน

2.2 ครูผู้สอน ที่มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล จำนวน 1,195 คน ดังนี้ คือ

2.2.1 โรงเรียนในจังหวัดยะลา จำนวน 286 คน

2.2.2 โรงเรียนในจังหวัดปัตตานี จำนวน 578 คน

2.2.3 โรงเรียนในจังหวัดสตูล จำนวน 331 คน

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำหรือข้อความที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดความหมายของคำหรือข้อความ ดังนี้

1. การจัดการเรียนร่วม หมายถึง การดำเนินงานทางการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆ เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างของบุคคลในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลาและสตูล ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม สิ่งแวดล้อมและงบประมาณ

2. **สภาพ** หมายถึง การปฏิบัติในการจัดการศึกษาให้แก่วัยเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ประเภทต่าง ๆ เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละบุคคล ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม สิ่งแวดล้อม และงบประมาณ
3. **ปัญหา** หมายถึง เหตุขัดข้อง สิ่งที่เป็นอุปสรรคและความไม่เพียงพอของปัจจัยในการจัดการเรียนร่วมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม สิ่งแวดล้อมและงบประมาณ ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล
4. **กิจกรรมการเรียนการสอน** หมายถึง การใช้เทคนิค วิธีการและกระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน และการแนะแนว ให้แก่นักเรียนเรียนร่วมเรียนร่วม
5. **บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วม** หมายถึง ผู้บริหาร และครูผู้สอนที่มีหน้าที่อำนวยความสะดวก ช่วยเหลือและรับผิดชอบต่อการเรียนการสอนของนักเรียนเรียนร่วม
6. **สิ่งแวดล้อม** หมายถึง อาคารเรียน อาคารห้องสมุด โรงฝึกงาน ห้องน้ำ ห้องส้วม และสนามหรืออาคารฝึกพลศึกษา และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
7. **งบประมาณ** หมายถึง เงินที่ได้รับการจัดสรรจากรัฐและเงินอุดหนุนอื่นๆ จากภาคเอกชนและชุมชน เพื่อใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน
8. **ผู้บริหาร** หมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ ที่ปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลาและสตูล
9. **ครูผู้สอน** หมายถึง ครูผู้ปฏิบัติหน้าที่การสอนตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ในโรงเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล ที่สอนนักเรียนเรียนร่วม
10. **ขนาดของโรงเรียน** หมายถึง โรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษา โดยกำหนดขนาดตามจำนวนนักเรียนทั้งหมด แบ่งเป็น 3 ขนาด คือขนาดเล็กมีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 500 คน ขนาดกลาง มีนักเรียน จำนวน 500 - 1,499 คน ขนาดใหญ่ มีนักเรียนจำนวน 1,500 คน - 2,499 คนและ 2,500 คนขึ้นไป
11. **ที่ตั้งของโรงเรียน** หมายถึง พื้นที่ที่โรงเรียนเปิดทำการเรียนการสอนแบ่งเป็นโรงเรียนระดับจังหวัดหรืออำเภอเมือง ระดับอำเภอ มีพื้นที่อยู่ในอำเภออื่น ๆ
12. **โรงเรียนมัธยมศึกษา** หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่มีนักเรียนเรียนร่วม

13. **เด็กที่มีความต้องการพิเศษ** หมายถึง เด็กที่มีความพิการหรือบกพร่องทางสายตา บกพร่องทางการได้ยิน บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ บกพร่องทางสติปัญญา บกพร่องทางการเรียนรู้ บกพร่องทางการพูด/ภาษา บกพร่องทางพฤติกรรม/อารมณ์ เด็กออทิสติก และ พิการซ้อน

14. **นักเรียนเรียนร่วม** หมายถึง เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษา ตามการ จำแนกของกระทรวงศึกษาธิการเพื่อการศึกษา ทั้ง 9 ประเภท ในโรงเรียนมัธยมศึกษา